

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Agenția Națională de Administrare Fiscală

Str. Apolodor nr. 17
Sector 5, .X.
Tel : + 021 319 97 54
Fax : + 021 336 85 48
e-mail : Contestatii.ANAF@mfinante.ro

**DECIZIA nr. 465 / 2015
privind soluționarea contestației formulate de
SC .X. SRL
din localitatea .X.,
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr. A – SLP .X./14.07.2015**

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., prin adresa nr. .X./07.07.2015, cu privire la contestația formulată de **SC .X. SRL**, având sediul social în localitatea .X., cod unic de înregistrare RO .X., înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului sub nr. .X..

Contestația a fost formulată împotriva Deciziei de impunere nr. F – .X./05.06.2015, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F – .X./05.06.2015, întocmite de organe de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., urmare soluționării Decontului de taxă pe valoarea adăugată, cu sumă negativă, cu opțiune de rambursare nr. .X./22.04.2015, prin care s-a respins la rambursare taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și s-a stabilit suplimentar taxă pe valoarea adăugată în sumă de **.X. lei**.

Pentru taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar și rămasă de plată, respectiv pentru suma de .X. lei, au fost stabilite obligații fiscale accesorii constând în majorări de întârziere în sumă de .X. lei și penalități de întârziere în sumă de .X. lei.

Față de obligațiile stabilite suplimentar urmare inspecției fiscale desfășurate, societatea precizează că nu înțelege să conteste suma de .X. lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată și accesoriile aferente, detaliind și motivând prin contestația depusă pentru suma totală de .X. lei, dar la

totalizarea sumelor contestate, din eroare a scăzut de două ori suma pe care nu a înțeles să o conteste.

În consecință, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se investește cu soluționarea contestației pentru suma totală de .X. lei, reprezentând:

- taxă pe valoarea adăugată .X. lei
- majorări/dobânzi de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată .X. lei
- penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată .X. lei

Contestația a fost depusă la Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X., la data de 25.06.2015, așa cum reiese din ștampila registraturii acestei instituții aplicată pe originalul contestației anexată la dosarul cauzei, în termenul prevăzut de art.207 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, față de data de 05.06.2015, data emiterii Deciziei de impunere nr. F – .X./05.06.2015 întocmită de organe de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X..

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art.207 alin.1 și art.209 alin.1 lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este investită să soluționeze contestația formulată de SC .X. SRL din localitatea .X..

1. Prin contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. F – .X./05.06.2015, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F – .X./05.06.2015, întocmite de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., societatea precizează că a fost înființată ca urmare a divizării parțiale, prin desprinderea de SC .X. SRL, fapt ce a determinat transferul unei părți din activele și pasivele societății cedente.

1. În ceea ce privește neadmiterea deducerii taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei aferentă facturilor emise de SC .X. SRL, societatea susține că în mod eronat i-a fost respins dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în cuantumul menționat pe considerentul că nu desfășoară activități care să justifice necesitatea închirierii spațiului în .X..

Față de aceste constatări, societatea susține că administrarea operațiunilor desfășurate de societate se desfășoară în .X., inclusiv vânzarea unei clădiri către .X., astfel că s-a considerat îndreptățită să deschidă un punct de lucru, iar faptul că nu a îndeplinit o serie de formalități de declarare

a acestuia nu poate avea drept consecință anularea deductibilității taxei pe valoarea adăugată. În susținerea acestor afirmații, societatea anexează o copie a cărții de identitate a administratorului societății, din care rezultă că acesta are domiciliul în .X., localitate în care își desfășoară activitatea, precum și contractul de vânzare – cumpărare cu .X., document semnat tot la un notar din .X..

Societatea apreciază că înregistrarea doar în luna aprilie 2015 a punctului de lucru nu poate afecta deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru perioada anterioară acestei date, mai ales că în Codul fiscal deductibilitatea TVA nu este condiționată de înregistrarea punctului de lucru la autoritățile fiscale.

În plus față de aspectele menționate, SC .X. SRL menționează faptul că factura nr..X./03.11.2014, emisă de SC .X. SRL pentru care organele de inspecție fiscală nu au acordat deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată nu a fost emisă pe numele său, ci pe numele .X., înainte de divizare, astfel că taxa pe valoarea adăugată nu a fost dedusă de .X..

Totodată, societatea invocă în susținerea contestației Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.1281/30.02.2015 prin care afirmă că a fost statuat faptul că pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă unor facturi de achiziții singura condiție este deținerea unei facturi care să cuprindă informațiile prevăzute la art.155 din Codul fiscal.

2. În ceea ce privește neadmiterea deducerii taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, aferentă facturilor emise de SC .X. SRL, societatea susține că în mod eronat i-a fost respins dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în cuantumul menționat pe considerentul că nu desfășoară activități care să justifice necesitatea achiziției serviciilor administrative.

Față de aceste constatări, societatea precizează că, urmare divizării, a preluat un imobil care fusese anterior închiriat de .X., preluând totodată și contractul de administrare ce fusese încheiat de .X. și SC .X. SRL. Deoarece imobilul preluat trebuia menținut în stare de funcționare și după plecarea chiriașului, societatea a menținut contractul de administrare încheiat, modificând obiectul acestuia în activități de conservare a clădirii.

Cu toate că menționează în cuprinsul raportului de inspecție fiscală actul adițional prin care a fost modificat obiectul contractului de administrare, organele de inspecție fiscală nu au analizat conținutul acestui document în stabilirea obligațiilor fiscale de natura taxei pe valoarea adăugată, încălcând astfel prevederile art.49, art.65 și art.105 din Codul de procedură fiscală.

În plus față de aspectele menționate, SC .X. SRL menționează faptul că factura nr..X./06.11.2014, emisă de SC .X. SRL pentru care organele de inspecție fiscală nu au acordat deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată nu a fost emisă pe numele său, ci pe numele .X., înainte de divizare, astfel că taxa pe valoarea adăugată nu a fost dedusă de .X..

3.În ceea ce privește neadmiterea deducerii taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei aferentă facturii de livrare de active emisă de .X., societatea susține că în mod eronat i-a fost respins dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în cuantumul menționat pe considerentul că factura în baza căruia a fost exercitat dreptul de deducere nu a fost întocmită în conformitate cu prevederile legale.

Față de aceste constatări, societatea precizează, în primul rând, faptul că a prezentat echipei de inspecție fiscală documentul original care se afla la sediul societății și consideră că aceasta ar fi trebuit să ia în considerare acest document și nu o copie eronată, copie ce a fost corectată prin transmiterea facturii conformă cu originalul emisă de .X., document depus la registratura unității fiscale cu adresa nr..X./03.06.2015.

În al doilea rând, societatea apreciază că aspectele constatate de organele de inspecție fiscală nu sunt corecte întrucât chiar și copia eronată luată în considerare la stabilirea obligațiilor de natura taxei pe valoarea adăugată respectă condițiile de formă impuse de art.155 alin.19 din Codul fiscal, fiind evidențiate atât baza de impozitare, cât și taxa pe valoarea adăugată colectată. În consecință, necompletarea unor informații în cuprinsul facturii „nu se încadrează în conținutul minimal obligatoriu reglementat de art.155 alin.19 din Codul fiscal.”

În al treilea rând, societatea consideră ca fiind nelegal refuzul organelor de inspecție fiscală de a lua în considerare copia facturii nr..X./27.11.2014, transmisă prin adresa nr..X./27.11.2014 pe considerentul că a fost transmisă ulterior încheierii inspecției fiscale, precizând și faptul că originalul documentului a fost pus la dispoziția echipei de inspecție fiscală pe parcursul desfășurării verificării.

Mai mult, refuzul organelor de inspecție de a acorda deductibilitate pentru taxa pe valoarea adăugată în cuantum de .X. lei înscrisă în factura transmisă cu adresa nr..X./27.11.2014 pe considerentul că nu s-a putut realiza un control încrucișat, este un motiv ce nu îi poate fi imputat.

În al patrulea rând, societatea consideră că prin vânzarea clădirii achiziționate și aplicarea cotei de 24% asupra tranzacției, a respectat condiția de fond privind deducerea prevăzută la art.145 din Codul fiscal. Mai mult, societatea apreciază că a respectat și condiția de formă pentru exercitarea dreptului de deducere întrucât deține o factură pentru achiziționarea activelor, document ce respectă cerințele art.155 din Codul fiscal.

.X. susține că în același sens este și jurisprudența Curții Europene de Justiție prin care această instituție a stabilit că măsurile luate de organele fiscale în exercitarea atribuțiilor ce le revin nu trebuie să pună în discuție neutralitatea taxei pe valoarea adăugată care constituie un principiu fundamental al sistemului comun al TVA instituit de legislația comunitară în materie.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală nr. F – .X./05.06.2015, încheiat de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr. F – .X./05.06.2015, au fost constatate următoarele:

1. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada noiembrie 2014 – martie 2015, societatea a dedus taxă pe valoarea adăugată în cuantumul menționat, aferentă facturilor emise de SC .X. SRL, reprezentând serviciu închiriere spațiu din .X., .X..

Deoarece societatea, în perioada verificată, respectiv 26.11.2014 – 31.03.2015, nu a desfășurat activități care să justifice necesitatea închirierii spațiului din .X., solicitarea înscrierii punctului de lucru la Registrul comerțului a fost făcută în data de 27.03.2015, iar acest punct de lucru nu a fost declarat la autoritatea fiscală teritorială, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea nu are drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată, fiind încălcate prevederile art.11 alin.1 și art.145 alin.2 lit.a din Codul fiscal.

2. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea și-a exercitat în mod nelegal dreptul de deducere a acestei taxe, aferentă facturilor emise de SC .X. SRL, reprezentând servicii administrare, întrucât nu a desfășurat activități care să justifice necesitatea achiziției serviciilor de această natură.

3. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, organele de inspecție fiscală au constatat că această sumă este aferentă facturii emise de SC .X. SRL, având ca obiect „transfer active prin divizare”, document care are înscrisă mențiunea „primitorul activelor nu intenționează să desfășoare activitatea economică ce i-a fost transferată”.

Mai mult, documentul în baza căruia a fost exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată nu îndeplinește cerințele art.155 alin.19 din Codul fiscal în sensul că nu conține baza de impozitare a bunurilor și serviciilor.

În consecință, având în vedere cele menționate, societatea nu îndeplinește condițiile legale pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

1. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei înscrisă în facturile emise de SC .X. SRL, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, este investită să se pronunțe dacă SC .X. SRL poate beneficia de exercitarea

dreptului de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată înscrisă în facturile emise de SC .X. SRL reprezentând chirie imobil situat în .X., în condițiile în care societatea nu face dovada utilizării imobilului în scopul operațiunilor sale taxabile.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada noiembrie 2014 – martie 2015, societatea a dedus taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, înscrisă în facturile emise de SC .X. SRL, reprezentând serviciu închiriere spațiu din .X., .X..

Deoarece societatea, în perioada verificată, respectiv 26.11.2014 – 31.03.2015, nu a desfășurat activități care să justifice necesitatea închirierii spațiului din .X., iar potrivit certificatului constatator eliberat de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul .X., societatea a înregistrat sediu secundar la adresa din .X., .X., începând cu data de 09.04.2015, organele de inspecție fiscală au constatat că aceasta nu are drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată, fiind încălcate prevederile art.145 alin.2 lit.a din Codul fiscal.

În drept, la art.145 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt reglementate prevederile referitoare la sfera de aplicare a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată. Astfel, potrivit alin.(2) lit.a) al acestui articol, în forma în vigoare la data efectuării operațiunilor:

*“(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, **dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:***

*a) **operațiuni taxabile;***”

Totodată, în ceea ce privește condițiile de exercitare a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, acestea sunt stipulate la art.146 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care la alin.(1) lit.a), în forma aplicabilă în perioada verificată, prevede:

*“a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori **serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155, (...);**”*

Potrivit acestor prevederi legale, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată aferentă bunurilor care i-au fost sau urmează să-i fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, pentru exercitarea acestui drept persoana impozabilă având obligația să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art.155 din Codul fiscal.

Din interpretarea textelor de lege mai sus invocate, se reține că legiuitorul condiționează acordarea dreptului de deducere al taxei pe valoarea adăugată de îndeplinirea atât a cerințelor de fond cât și a cerințelor de formă, îndeplinirea cerințelor de fond reglementând însăși existența dreptului de deducere, iar cele de formă condițiile de exercitare a acestuia. Aceste cerințe legale trebuie îndeplinite în mod cumulativ, îndeplinirea parțială a acestor condiții stipulate de legiuitor având drept consecință pierderea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

Totodată, se reține că justificarea achizițiilor ca fiind destinate operațiunilor sale taxabile revine persoanei impozabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată care a achiziționat bunurile și/sau serviciile respective.

Din analiza documentelor existente la dosarul contestației, se reține că în perioada noiembrie 2014 – martie 2015, societatea a dedus taxa pe valoarea adăugată înscrisă în facturi emise de SC .X. SRL, având ca obiect închirierea unui spațiu în .X., .X., astfel:

- factura TAM .X./02.12.2014, reprezentând chirie aferentă lunii decembrie 2014, în sumă totală de .X. lei, din care taxa pe valoarea adăugată în sumă de 1.912 lei;

- factura TAM .X./05.01.2015, reprezentând chirie aferentă lunii ianuarie 2015, în sumă totală de .X. lei, din care taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei;

- factura TAM .X./02.02.2015, reprezentând chirie aferentă lunii februarie 2015, în sumă totală de .X. lei, din care taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei;

- factura TAM .X./02.03.2015, reprezentând chirie aferentă lunii martie 2015, în sumă totală de .X. lei, din care taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei.

Se reține, de asemenea, că prin Raportul de inspecție fiscală nr. F – .X./05.06.2015, organele de inspecție fiscală au constatat faptul că societatea a prezentat certificatul constatator eliberat în data de 09.04.2015 de Oficiul Registrului Comerțului pentru înregistrarea sediului secundar în .X., .X., în baza declarației pe proprie răspundere din data de 27.03.2015. Mai mult, organele de inspecție fiscală au constatat și faptul că acest sediu secundar nu a fost declarat nici la autoritatea fiscală teritorială.

Or, potrivit art.74 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în forma în vigoare în perioada de referință:

„Contribuabilii au obligația de a declara organului fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 30 de zile, înființarea de sedii secundare.”

Față de aceste prevederi legale, se reține că sediile secundare iau ființă odată cu declararea lor la oficiile Registrului Comerțului din județul în

care urmează să își desfășoare activitatea și înregistrarea la autoritatea fiscală competentă.

Mai mult, prin contestația formulată, societatea precizează că administrarea activității se realizează prin persoane care au domiciliul în .X.. Cu toate acestea, societatea nu precizează, în ce au constat activitățile de administrare și ce alte persoane își desfășoară activitatea în .X., .X.. Faptul că administratorul societății are domiciliul în municipiul .X. nu este un argument de natură să justifice desfășurarea vreunei activități în imobilul închiriat.

De asemenea, societatea nu a precizat care au fost activitățile ce au condus la realizarea de operațiuni taxabile, limitându-se la a menționa faptul că în data de 23.03.2015 a vândut o clădire către SC .X. SRL, operațiune pentru care organele de inspecție fiscală fac precizarea că a fost singura tranzacție realizată în perioada verificată, în .X..

În ceea ce privește invocarea de către societate a sentinței civile nr.857/14.03.2014 a Curții de Apel .X., rămasă definitivă prin Decizia nr.1281/20.03.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei întrucât pentru a beneficia de exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a stipulat legiuitorul, trebuie îndeplinite cumulativ atât condițiile de fond prevăzute la art.145, cât și cele de formă prevăzute la art.146. În sentința invocată de contestatar, Curtea de Apel .X. face referire la condițiile de formă și nu la cele de fond, atât timp cât se invocă art.146 din Codul fiscal. Or, în speța de față, societatea nu a îndeplinit condițiile de fond pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată și anume nu a făcut dovada că închirierea spațiului a fost realizată în folosul operațiunilor taxabile.

În consecință, se reține că în mod legal organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată aferentă chiriei achitate către SC .X. SRL.

În consecință, în cauză se va face aplicațiunea prevederilor art.216 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile pct.11.1 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, motiv pentru care se va respinge ca neîntemeiată contestația pentru suma de .X. lei.

2. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, este investită să se pronunțe dacă în mod legal organele de inspecție fiscală nu au acordat SC .X. SRL dreptul de deducere

pentru taxa pe valoarea adăugată înscrisă în facturile emise de SC .X. SRL pe considerentul că societatea nu desfășoară activitate care să justifice cheltuieli de administrare, fără însă să analizeze intenția societății de a realiza operațiuni taxabile.

În fapt, societatea și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei înscrisă în facturile emise de SC .X. SRL, având ca obiect servicii administrare.

Urmare verificării, organele de inspecție fiscală nu au acordat SC .X. SRL dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturile emise de SC .X. SRL, întrucât societatea nu a desfășurat activități care să justifice necesitatea achiziției serviciilor de această natură.

Față de constatările organelor de inspecție fiscală, societatea precizează că imobilul preluat în urma divizării trebuia menținut în stare de funcționare „în vederea operațiunilor viitoare” și după plecarea chiriașului, astfel că societatea a menținut contractul de administrare încheiat, modificând obiectul acestuia în activități de conservare a clădirii.

În drept, la art.145 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt reglementate prevederile referitoare la sfera de aplicare a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată. Astfel, potrivit alin.(2) lit.a) al acestui articol, în forma în vigoare la data efectuării operațiunilor:

*“(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, **dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:***

*a) **operațiuni taxabile;**”*

Prin urmare, coroborând prevederile legale privind dreptul de deducere a TVA, se reține că, orice persoana impozabilă are dreptul să deducă TVA aferentă achizițiilor utilizate în folosul operațiunilor taxabile.

Din documentele existente la dosarul contestației, se reține că organele de inspecție fiscală au constatat că în mod eronat SC .X. SRL și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea în sumă de .X. lei, înscrisă în facturile emise de SC .X. SRL, având ca obiect servicii administrare, întrucât societatea nu a desfășurat activități care să justifice necesitatea achiziției serviciilor de această natură.

În susținerea contestației, societatea menționează că pentru realizarea unor operațiuni taxabile în viitor, imobilul trebuia menținut în stare de funcționare

Astfel, societatea precizează că serviciile de administrare achiziționate au fost necesare întrucât imobilul preluat în urma divizării trebuia menținut în stare de funcționare „în vederea operațiunilor viitoare” și după plecarea chiriașului, astfel că societatea a menținut contractul de

administrare încheiat, modificând obiectul acestuia în activități de conservare a clădirii.

În acest sens, societatea a depus la dosarul contestației o copie a Actului adițional nr.1 la Contractul de administrare din data de 31.12.2012, având ca părți SC .X. SRL, în calitate de beneficiar și SC .X. SRL, având calitatea de furnizor, prin care a fost modificat Cap.IV lit.A „Obligațiile furnizorului”, la clauzele inițiale adăugându-se următoarele:

„A. Obligațiile Furnizorului

[...]

- la cererea Beneficiarului, asigură preluarea Obiectivului și a Spațiului de la .X. SRL;

- Urmărește și comunică lunar Beneficiarului costurile de utilități și costurile Obiectivului;

- negociază costurile utilităților, serviciilor și lucrărilor necesare pentru buna funcționare a Obiectivului;

- supervizează și sugerează toate activitățile necesare pentru o funcționare corectă a Obiectivului;

[...]

- la cererea beneficiarului, în situația în care Obiectivul va fi închiriat /predat spre folosire unui alt Chiriaș/unei terțe Societăți, precum și în situația în care va fi necesară efectuarea de lucrări în cadrul Obiectivului și Spațiului, asigură următoarele servicii de pilotaj:”

În afară de actul adițional prezentat, societatea a depus și un număr de 4 rapoarte lunare, referitoare la perioada decembrie 2014 – martie 2015 prin care furnizorul de servicii, respectiv SC .X. SRL, a comunicat, pe lângă problemele existente, și costurile pentru reparațiile executate sau pentru consumul de utilități realizate la Obiectiv.

Din analiza Raportului de inspecție fiscală nr. F – .X./05.06.2015, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F – .X./05.06.2015, contestate, nu rezultă dacă la stabilirea caracterului nedeductibil al taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, organele de inspecție fiscală au verificat îndeplinirea tuturor condițiilor având caracter cumulativ și totodată obligatoriu, impuse de legea fiscală, dacă au analizat facturile de achiziție și celelate documente prezentate de contestatară și dacă acestea conțin toate informațiile obligatorii prevăzute de Codul fiscal, sau care au fost elementele constatate lipsă din aceste facturi de achiziție care au determinat organele de inspecție fiscală să nu acorde dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în acestea.

Mai mult, în susținerea contestației, societatea precizează că a vândut către SC .X. SRL această clădire.

Astfel, în speță devin incidente dispozițiile art.153 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, în forma în vigoare în perioada de referință, potrivit cărora:

„(1) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în România și realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent, (...)”,

coroborate cu dispozițiile pct.66 alin.(2) din Normele metodologice de aplicare a art.153 alin.(1) din Codul fiscal, aprobate prin H.G. nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„(2) În aplicarea art. 153 alin. (1) din Codul fiscal, activitatea economică se consideră ca fiind începută din momentul în care o persoană intenționează să efectueze o astfel de activitate. Intenția persoanei trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii unei activități economice.”

Întrucât, de la data aderării, legislația română a fost armonizată cu Directiva a 6-a a CEE, iar prin Tratatul de Aderare, România s-a obligat să respecte aquis-ul comunitar, inclusiv deciziile Curții Europene de Justiție, relevant în soluționarea speței în cauză este Decizia Curții Europene de Justiție în cazul C-110/1994 (INZO), conform căreia **chiar și prima cheltuială de investiție în scopul unei activități poate fi considerată activitate economică** în sensul art.4 din Directiva a 6-a (în prezent art.9 din Directiva 112/2006/CE) și, în acest context, **autoritățile fiscale trebuie să țină cont de intenția declarată a persoanei de a desfășura activități care vor face subiectul taxei pe valoarea adăugată.**

Totodată, la paragraful 23 din cazul INZO se face trimitere la paragraful 24 din Cazul ROMPELMAN (C-268/83), unde Curtea a statuat că **este obligația persoanei care solicită deducerea TVA să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii și art.4 din Directiva a 6-a nu împiedică autoritățile fiscale să solicite dovezi obiective care să susțină intenția declarată de a desfășura activitate economică dând naștere la activități taxabile.**

Mai mult, potrivit pct.18-20 din decizia Curții Europene de Justiție în cazul C-110/1994 (INZO), din momentul în care administrația fiscală a admis calitatea de persoană impozabilă din punct de vedere al TVA a unei societăți care și-a declarat intenția să înceapă o activitate economică ce dă naștere la operațiuni impozabile, comandarea unui studiu de rentabilitate pentru activitatea proiectată, poate fi considerată activitate economică în sensul acestui articol, chiar dacă acest studiu are ca scop să examineze în ce măsură activitatea proiectată este rentabilă. Rezultă că, în aceste condiții, TVA achitată pentru un anumit studiu de rentabilitate poate fi în principiu dedusă, conform art.17 al Directivei a 6-a, echivalentul art.145 din Codul fiscal, iar dreptul de deducere rămâne dobândit, chiar dacă activitatea economică proiectată nu a dat naștere la operațiuni taxabile, în condițiile în

care urmare a rezultatelor acestui studiu s-a decis să nu se mai treacă la faza operațională și societatea a intrat în lichidare.

Prin urmare, din jurisprudența Curții Europene de Justiție se reține că **dreptul de deducere a TVA se acordă pe baza intenției declarate a persoanei impozabile de a desfășura activități supuse TVA**, aceasta având obligația de a demonstra îndeplinirea condițiilor legale pentru acordarea deducerii, organele de inspecție fiscală putând solicita și aprecia dovezile obiective pe care se bazează această intenție.

Un alt caz relevant al Curții Europene de Justiție, este și cazul GHENT COAL TERMINAL NV C37/1995, potrivit căruia **trebuie să i se permită unei persoane impozabile ce acționează ca atare, să deducă TVA plătită pentru bunuri care i-au fost livrate sau pentru servicii care i-au fost prestate în scopul realizării lucrărilor de investiție și pe care a intenționat să le folosească în cadrul operațiunilor taxabile**. Dreptul de deducere rămâne dobândit când, din motive de circumstanță ce nu depind de voința sa, persoana impozabilă nu s-a folosit niciodată de bunurile și serviciile achiziționate în scopul realizării de operațiuni taxabile.

Potrivit acestui caz, Curtea Europeană de Justiție a stabilit că dreptul de deducere a TVA se acordă în anumite condiții pe baza intenției unei persoane impozabile de a realiza operațiuni taxabile. **Dreptul de deducere a TVA este justificat atunci când se dovedește că o persoană a efectuat o serie de cheltuieli cu intenția de a realiza operațiuni taxabile**, inclusiv investiții, chiar dacă acestea nu s-au realizat în final și nu se poate dovedi reaua credință a persoanei în cauză.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală ar fi trebuit să verifice intenția societății de a realiza operațiuni taxabile materializate prin angajarea de costuri cu achiziția de servicii administrative, astfel încât să se asigure respectarea de către contestatară a art.145 din Codul fiscal.

Având în vedere cele reținute mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei, prevederile legale în vigoare în perioada verificată, precum și faptul că organele de inspecție fiscală nu a acordat drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată fără a lua în considerare intenția societății de a realiza operațiuni taxabile, în speță se va face aplicațiunea art.216 alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu alin.(3¹) al aceluiași articol și cu pct.11.6 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 pentru aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Prin urmare, se va desființa parțial Decizia de impunere nr.F – .X./05.06.2015 emisă de Administrația județeană a finanțelor publice .X., pentru suma de .X. lei, reprezentând TVA, urmând ca organele de inspecție fiscală, prin alte persoane decât cele care au întocmit decizia de impunere contestată, să procedeze la o nouă verificare a aceleiași perioade și aceluiași

tipuri de impozite ținând cont de prevederile legale aplicabile în speță, de argumentele și documentele prezentate de societatea contestatară, precum și de cele precizate prin prezenta decizie, întrucât potrivit legii, administrarea și aprecierea probelor trebuie făcută în primul rând de organul de inspecție fiscală.

3. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei înscrisă în factura nr. .X./03.11.2014 emisă de SC .X. SRL, precum și taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei înscrisă în factura nr. .X./06.11.2014 emisă de SC .X. SRL, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, este investită să se pronunțe dacă în mod legal organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată înscrisă în documentele menționate, în condițiile în care facturile au fost emise pe numele SC .X. SRL și nu pe numele societății verificate, iar din documentele anexate la dosarul cauzei rezultă că SC .X. SRL nu și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturile menționate..

În fapt, la stabilirea obligațiilor fiscale suplimentare, organele de inspecție fiscală au luat în calcul facturile nr. .X./03.11.2014, emisă de SC .X. SRL, reprezentând chirie aferentă lunii noiembrie 2014, precum și nr. .X./06.11.2014 emisă de SC .X. SRL, reprezentând cheltuieli administrative aferente lunii noiembrie 2014. Pe ambele facturi beneficiarul menționat a fost SC .X. SRL.

În drept, la art.145 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt reglementate prevederile referitoare la sfera de aplicare a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată. Astfel, potrivit alin.(2) lit.a) al acestui articol, în forma în vigoare la data efectuării operațiunilor:

“(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;”

Prin urmare, coroborând prevederile legale privind dreptul de deducere a TVA, se reține că, orice persoana impozabilă are dreptul să deducă TVA aferentă achizițiilor utilizate în folosul operațiunilor taxabile.

Din analiza documentelor menționate mai sus, existente în copie la dosarul contestației, organul de soluționare a contestației reține că facturile nr. .X./03.11.2014 și nr. .X./06.11.2014 au fost emise având ca beneficiar SC .X. SRL, astfel încât nu pot fi luate în calcul la stabilirea unor obligații fiscale suplimentare în sarcina SC .X. SRL.

Mai mult, prin adresa nr..X./30.06.2015, organele de inspecție fiscală precizează următoarele, în ceea ce privește factura nr. .X./03.11.2014, emisă de SC .X. SRL, reprezentând chirie aferentă lunii noiembrie 2014:

„Factura pentru care organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei a fost regăsită în documentele financiar contabile ale societății, puse la dispoziție în timpul desfășurării controlului.

Organele de control au omis, însă, verificarea înscrierii taxei pe valoarea adăugată din factura susmenționată în jurnalul de cumpărări întocmit de societate și în mod eronat au considerat nedeductibilă taxa pe valoarea adăugată pentru care, însă, societatea nu și-a exercitat dreptul de deducere.

Astfel, din totalul de .X. lei, considerăm justificată contestația societății pentru suma de .X. lei.”

De asemenea, în ceea ce privește factura nr. .X./06.11.2014 emisă de SC .X. SRL, reprezentând cheltuieli administrative aferente lunii noiembrie 2014, prin adresa mai sus menționată sunt făcute următoarele precizări:

„Factura nr..X./06.11.2014 pentru care organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei a fost regăsită în documentele financiar contabile ale societății, puse la dispoziție în timpul desfășurării controlului. Organele de control au omis, însă, verificarea înscrierii taxei pe valoarea adăugată din factura susmenționată în jurnalul de cumpărări întocmit de societate și în mod eronat au considerat nedeductibilă taxa pe valoarea adăugată pentru care, însă, societatea nu și-a exercitat dreptul de deducere. [...]

Astfel, din totalul de .X. lei, considerăm justificată contestația societății pentru suma de .X. lei.”

În consecință, având în vedere cele mai sus menționate, în speță se va face aplicațiunea prevederilor art.216 alin.1 și alin.2 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, drept pentru care **se va admite** contestația societății și se va anula parțial Decizia de impunere nr. F – .X./05.06.2015 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caras – Severin, pentru suma de **.X. lei** reprezentând taxă pe valoarea adăugată înscrisă în factura nr. .X./03.11.2014, emisă de SC .X. SRL, reprezentând chirie aferentă lunii noiembrie 2014, precum și pentru suma de **.X. lei** reprezentând taxă pe valoarea adăugată înscrisă în .X./06.11.2014 emisă de SC .X. SRL, reprezentând cheltuieli administrative aferente lunii noiembrie 2014.

4. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei înscrisă în factura emisă de SC .X. SRL, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor,

este investită să se pronunțe dacă în mod legal organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată în cuantumul menționat pe considerentul că factura în baza căreia societatea și-a exercitat dreptul de deducere nu respectă prevederile art.155 din Codul fiscal, în condițiile în care din documentele existente la dosarul contestației rezultă o altă situație de fapt.

În fapt, organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată în cuantum de .X. lei întrucât factura în baza căreia a fost exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată nu îndeplinește cerințele art.155 alin.19 din Codul fiscal, în sensul că nu conține baza de impozitare a bunurilor și serviciilor.

Față de constatările organelor de inspecție fiscală, societatea precizează că acestea sunt eronate întrucât factura înregistrată atât în evidența sa contabilă, cât și cea înregistrată în evidența contabilă a furnizorului este corect întocmită.

În drept, la art.145 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt reglementate prevederile referitoare la sfera de aplicare a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată. Astfel, potrivit alin.(2) lit.a) al acestui articol, în forma în vigoare la data efectuării operațiunilor:

*“(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, **dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:***

a) operațiuni taxabile;”

Totodată, în ceea ce privește condițiile de exercitare a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, acestea sunt stipulate la art.146 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care la alin.(1) lit.a), în forma aplicabilă în perioada verificată, prevede:

*“a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori **serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155, (...);”***

Potrivit acestor prevederi legale, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată aferentă bunurilor care i-au fost sau urmează să-i fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, pentru exercitarea acestui drept persoana impozabilă având obligația să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art.155 din Codul fiscal.

Din interpretarea textelor de lege mai sus invocate, se reține că legiuitorul condiționează acordarea dreptului de deducere al taxei pe valoarea

adăugată de îndeplinirea atât a cerințelor de fond cât și a cerințelor de formă, îndeplinirea cerințelor de fond reglementând însăși existența dreptului de deducere, iar cele de formă condițiile de exercitare a acestuia. Aceste cerințe legale trebuie îndeplinite în mod cumulativ, îndeplinirea parțială a acestor condiții stipulate de legiuitor având drept consecință pierderea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

Totodată, se reține că justificarea achizițiilor ca fiind destinate operațiunilor sale taxabile revine persoanei impozabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată care a achiziționat bunurile și/sau serviciile respective.

În ceea ce privește elementele obligatorii pe care trebuie să le includă o factură, aceste aspecte sunt reglementate de prevederile art.155 alin.19 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, la lit.i a articolului invocat mai sus se prevede:

„(19) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

[...] i) baza de impozitare a bunurilor și serviciilor ori, după caz, avansurile facturate, pentru fiecare cotă, scutire sau operațiune netaxabilă, prețul unitar, exclusiv taxa, precum și rabaturile, remizele, risturnele și alte reduceri de preț, în cazul în care acestea nu sunt incluse în prețul unitar.”

Având în vedere cele constatate de organele de inspecție fiscală, raportat la prevederile legale menționate, în virtutea rolului activ, consființit de art.7 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, organul de soluționare a contestației, prin adresa nr..X./18.09.2015, a solicitat organelor de inspecție fiscală efectuarea unui control încrucișat/cercetare la fața locului în urma căruia să solicite eliberarea unei copii a facturii nr..X./27.11.2014 înregistrată în evidența contabilă a acesteia cu mențiunea „conform cu originalul”.

Astfel, în urma efectuării controlului încrucișat, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X. au încheiat Procesul verbal nr..X./26.10.2015, înregistrat la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr. A – SLP 2292/29.10.2015, prin care au fost constatate următoarele:

„În luna noiembrie 2014, SC .X. SRL a încheiat protocolul de divizare nr..X. din 27.11.2014, în baza căruia a emis către SC .X. SRL, CUI .X. factura nr. .X./27.11.2014, în valoare totală de .X. lei (baza .X. lei + TVA .X. lei) reprezentând transfer active prin divizare [...].

Factura a fost înregistrată în evidența contabilă a contribuabilului și de asemenea a fost înscrisă în decontul de TVA aferent lunii noiembrie 2014. Soldul TVA de plată la sfârșitul perioadei de raportare – luna noiembrie 2014 este în sumă de .X. lei, sumă care a fost achitată de contribuabil conform extrasului de cont din data de 19.12.2014.

De asemenea, prin declarația informativă privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național, formular D394, aferent lunii noiembrie 2014, SC .X. SRL a declarat factura emisă către SC .X. SRL.”

Prin urmare, în speță devin incidente prevederile stipulate la art.7 alin.(2) și art.94 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, din interpretarea cărora se reține că:

- în vederea stabilirii corecte a obligațiilor fiscale, organele de inspecție fiscală au obligația să examineze documentele, să stabilească corect baza de impunere, diferențele datorate în plus sau în minus, după caz;
- organele de inspecție fiscală, pentru stabilirea stării de fapt, trebuie să analizeze toate actele și faptele ce rezultă din activitatea contribuabilului, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legii fiscale, iar inspecția fiscală să aibă în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și raporturilor juridice care sunt relevante pentru impunere, organului fiscal revenindu-i sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii.

Având în vedere cele reținute mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei, prevederile legale în vigoare în perioada verificată, în speță se va face aplicațiunea art.216 alin.(3) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu alin.(3¹) al aceluiași articol și cu pct.11.6 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 pentru aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală și se va desființa parțial Decizia de impunere nr.F – .X./05.06.2015 emisă de Administrația județeană a finanțelor publice .X., pentru suma de .X. lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată, urmând ca organele de inspecție fiscală să analizeze exercitarea de către contribuabil a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată sub aspectul îndeplinirii de către acesta a tuturor condițiilor de fond și formă impuse de legea fiscală

5. În ceea ce privește obligațiile fiscale accesorii stabilite, constând în majorări de întârziere în sumă de .X. lei și penalități de întârziere în sumă de .X. lei, având în vedere faptul că:

- la pct.1 a fost respinsă ca neîntemeiată contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. F – .X./05.06.2015, pentru suma de .X. lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată aferentă facturilor emise de SC .X. SRL, reprezentând chirie imobil;

- la pct.2 și pct.4 a fost desființată Decizia de impunere F – .X./05.06.2015 pentru sumele de .X. lei reprezentând taxă pe valoarea

adăugată aferentă facturilor emise de SC .X. SRL, având ca obiect servicii administrare, respectiv suma de .X. lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată înscrisă în factura emisă de SC .X. SRL;

- la pct.3 a fost admisă contestația formulată și anulată parțial Decizia de impunere nr. F – .X./05.06.2015 pentru suma de .X. lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată înscrisă în facturi care nu au avut ca beneficiar SC .X. SRL,

iar din documentele existente la dosarul cauzei organul de soluționare a contestației nu poate determina cuantumul obligațiilor fiscale accesorii pentru fiecare debit în parte, în speța se va face aplicațiunea art.216 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu alin.(3¹) al aceluiași articol și cu pct.11.6 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2906/2014 pentru aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, desființându-se parțial Decizia de impunere nr.F – .X./05.06.2015 emisă de Administrația județeană a finanțelor publice .X., pentru suma totală de .X. lei, reprezentând accesorii aferente obligațiilor fiscale de natura taxei pe valoarea adăugată, urmând ca organele de inspecție fiscală să recalculeze aceste obligații în funcție de rezultatele reverificării și de cele stabilite prin prezenta decizie.

*
* *

Pentru considerentele aratate in continutul deciziei, în temeiul prevederilor legale invocate, precum și in temeiul art.216 din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de SC .X. SRL împotriva Deciziei de impunere nr. F – .X./05.06.2015, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F – .X./05.06.2015, întocmite de organe de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., pentru suma de .X. lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată.

2. Admiterea contestației formulate de SC .X. SRL pentru suma de .X. lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată și anularea parțială a Deciziei de impunere nr. F – .X./05.06.2015 pentru aceeași sumă.

3. Desființarea parțială a Deciziei de impunere nr. F – .X./05.06.2015, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F – .X./05.06.2015, întocmite de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., pentru suma suma de **.X. lei**, reprezentând:

- taxă pe valoarea adăugată .X. lei
- majorări/dobânzi de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată .X. lei
- penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată .X. lei

urmând ca organele de inspecție fiscală, prin alte persoane decât cele care au întocmit decizia de impunere contestată, să procedeze la o nouă verificare a aceleiași perioade și aceluiași tip de impozit, ținând cont de prevederile legale aplicabile în speță, precum și de cele reținute în motivarea prezentei decizii.

Punctele 1, 2, 4 și 5 din prezenta decizie pot fi atacate la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL,
.X.